

Jesús
Cortés

Oriol
Malet

ELS 4

Sherlocks

El cas de la
Calavera Somrient

Era dilluns i al col·legi Ausiàs March començàvem la setmana amb una notícia nefasta. Ferran, el profe d'Educació Física, ens tenia reservada una sorpresa d'eixes de les quals no sabíem mai si eixiríem vius.

La sorpresa era tot un repte per a nosaltres.

–Prova voluntària! –va anunciar Ferran al gimnàs quan acabà la classe–. Dilluns que ve anirem al poliesportiu. Els que vulgueu fer la prova podreu apujar la nota de l'examen. La prova serà d'atletisme: carrera de cent metres. Cada u obtindrà la seua marca.

Va alçar el cronòmetre perquè el vérem tots. I va dir:

–Dilluns de la setmana següent la repetirem. Qui millore la seua marca en dos segons tindrà un punt d'examen. Podreu entrenar-vos tota la setmana.

La major part dels companys van udolar entusiasmats com si els haguera tocat un monopatí dels que floten. Jo quasi vaig udolar també, però perquè de sobte em vaig veure estavellat.

Els comentaris no es feren esperar.

–Dos segons –murmurà Wen movent el cap–. No és molt.

–Que no és molt? –vaig exclamar, aterrit–. Dos segons és una eternitat! Jo flipe.

–Però, Fran, tindrem una setmana per a millorar el primer temps –em va dir Mati mentre Gomo es furgava el nas buscant mandonguilles verdes. Gomo i les seues *gominoles*, com ara diuen Mati i Wen. (Sort que Gomo no se les menja.)

Gomo, Mati i Wen són els meus millors amics. A Sant Telm, el nostre poble, saben que ens agraden molt les historietes del detectiu Sherlock Holmes. Per això ens diuen *els Sherlocks*. Fins i tot hem resolt alguns casos aplicant els mètodes deductius del nostre investigador favorit.

Gomo i jo ens vam mirar. Sobre la prova d'atletisme, els dos ho teníem clar. I Mati i Wen, també. Però elles somreien. Nosaltres, en canvi...

–Què passa? –ens va dir Wen–. Que no la voleu fer, no?

Doncs, això mateix.

Prova voluntària

–Però la prova és voluntària. La podeu fer vosaltres –deixà caure Gomo.

Mati i Wen es van mirar fingint desil·lusió.

–Poregosos –es van dir.

Gomo em va mirar. La veritat és que no les véiem entrenant-se per la pista i nosaltres mirant com uns ximplets. De segur que fins i tot Watson es presentaria a la prova. Watson és el nostre gos carlí. El primer gos de la història amb quatre amos. Aquesta setmana li tocava tindre'l a Gomo.

–Bé, aleshores la farem. No som uns poregosos –vaig dir.

–Tampoc n'hi ha per a tant –donà Gomo per fet–. El pitjor que pot passar és que no aconseguim rebai-xar la primera marca en dos segons.

Aleshores, patapam!, vaig tindre una idea:

–Encara que... Estic pensant que si en la primera prova correm a poc a poc, i en la segona ho fem de pressa, quasi que ens assegurem els dos segons.

–Això sona a trampa trampota –va dir Mati.

Gomo em va clavar una colzada per recordar-me que les trampes trampotes no feien lliga amb nosaltres.

Prova voluntària

És a dir, que Gomo i jo ens disposàvem a participar en una prova voluntària en la qual no volíem participar. Encara que tampoc ens va sorprendre tant. Estàvem acostumats a fer coses que no volíem fer. Sort que n'hi havia altres que sí que ens agradaven. Així que les unes per les altres. Una era reunir-nos a la biblioteca, després de l'escola. I aquest dilluns que Ferran aprofità per a anunciar-nos la prova voluntària no vam faltar a la cita.

Però aquest dilluns resultaria diferent d'uns altres perquè, sense ni tan sols imaginar-ho, el nostre pas per la biblioteca s'anava a veure alterat per una altra de les coses que també ens agradava fer. Exacte: resoldre un cas, un cas que va entrar per la porta de la biblioteca com si res, i va tindre la desgràcia d'adreçar-se a nosaltres, els Sherlocks. El favota que el va dur de segur que, si arriba a saber qui érem, ni se'ns hauria acostat. Però ho va fer. I clavà la pota.